

γού μου πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀτενίζοντες ἐφαίνοντο ἀναζητοῦντες ἐν αὐτῷ τὴν πραγματικότητα ὀνείρου ἀπελθόντος· στραφεῖς δὲ πρὸς ἐμὲ εἶπεν,

— Εἰπέτε με, εἰπέτε με τί ἡ ζωὴ ἀξίζει
ὅταν τις ζῇ δίχως νὰ ζῇ καὶ δίχως νὰ ἐλπίζει;
Καὶ ὅταν ζῇ τις τεθνεώς; ὅταν καρδίαν πλέον
δὲν ἔχει καὶ ἀπώλεσε πᾶν ὄνειρον ὥρατον;
τότε βεβαίως ὁ νεκρὸς αὐτὸς διανοεῖται
τί εἶχε, τί ἀπώλωσε, τί ἤλπισ' ἐνθυμεῖται.

IV

— Μετρῶ ἤδη τριάκοντα καὶ τέσσαρας ἐνιαυτούς καὶ ὁμῶς ἐγήρασα σχεδὸν πλέον, ἐξηκολούθησεν ἀπαύστως ἑκλαίον ἐκτοτε ἐνθυμούμενος τὴν ἀγαθότητα τοῦ πατρός μου, ἀπαρηγόρητος ἡμην διανοούμενος τὴν ἐνάρετον μητέρα μου, καὶ ἄνευ καρδίας κατήντησα ἀπολέσας τὴν μνηστήν, ἥς τὸ ἰλαρὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τὰς χάριτας οὐδεμία εἶναι δυνατόν νὰ κέκτηται . . . . ἑκλαυσά ἐπὶ τόσον, ὥστε τὰ δάκρυα ἐκοίλαναν τὰς παρειάς μου καὶ χειμῶν δριμύς τὴν καρδίαν μου ἀκαίρως ὡς ἐκ τῶν συμφορῶν κατέκλυσεν. Οὐδένα πλησιάζω! Οὐδένα ἐπισκέπτομαι. Σπανιώτατα μόνον δισεξάδελφόν τινα τῆς μητρός μου, ἐνθα μ' ἀπηντήσατε, ἐκεῖ παραμείναντα πλέον τοῦ συνήθους, ἔνεκα τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων τοῦ οἰκοδεσπότου, καὶ ἀνεχώρησα ἅμα τῇ ἀφίξει ὑμῶν. Ἦδη οὐδὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω, ἢ τὸν θάνατον ὡς παρήγορον βάλσαμον ἀφορήτου ζωῆς. Εἶμαι μόνος ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδένα συγγενῆ ἔχω ὡς ἀπολέσας τοὺς πάντας . . . .

— Ὅχι, τῷ ἀπεκρίθην δὲν εἶσαι μόνος! Ἐλπίζε! Ὁ θεὸς σ' ἐξαπέστειλεν ὅ,τι ἐπεζήτης! Θὰ εὐτυχήσης!

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι θεῖός σου, ἐπανελάθον· εἶμαι ὁ κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου ἀπολεσθεὶς διετὴς ἀδελφὸς τοῦ πατρός σου! Ἡ θεία πρόνοια μ' ἔσωσεν, ἵνα ἐναγκαλισθῶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου ὡς υἱόν μου, διότι κ' ἐγὼ οὐδένα ἄλλον ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ ἢ σὲ μόνον!

ΜΟΥΣΙΚΗ.

ΒΙΟΣ ΒΕΛΛΙΝΗ.

I

Πολλάκις κλίσας τις ἔμφυτος περὶ τινὰ τέχνην ἢ ἐπιστήμην διαδίδεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ καταλήγει συνήθως εἰς ἓνα τῶν ἀπογόνων, ὅστις ἐκτυπῶν τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτοῦ ἐν τῇ τέχνῃ, καλλιεργουμένη ὑπὸ τῶν προπατόρων του, λαμπρύνει τῆς οἰκογενείας του τὸ ὄνομα καὶ καθίσταται ὁ τελευταῖος ἀλλὰ καὶ λαμπρότερος καρπὸς τοῦ ἐμφύτου τούτου οἰκογενειακοῦ ὀργασμοῦ. Σπανιώτατα δὲ οἱ υἱοὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν πύτύχνησαν ἐν τῷ σταδίῳ, τὸ ὅποιον ἐνδόξως διέτρεξαν οἱ πατέρες αὐτῶν· διότι, ὡς ἔλεγέ ποτε ὁ υἱὸς τοῦ ἐνδόξου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε, οὐδὲν ὑπάρχει βαρύτερον οὐδὲ ἀνιαιρότερον τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν περιέχει τὸ πατρικὸν ὄνομα. Τοῦτο παρατηρεῖται ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τῶν Βερνετῶν (Vernet), αἵτινες κληρονομικῶς ἔσκουν τὴν ζωγραφικὴν τῶν Bach ἀείποτε φημισθέντων ἐπὶ ἀριστοτεχνίᾳ περὶ τὴν μελοποιίαν, καὶ πολλῶν ἄλλων.

Αὐτὸ τοῦτο παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Βελλίνη ἐνὸς τῶν ἐξαχωτέρων τέκνων τῆς μουσοφιλοῦς Ἰταλίας, οὗτινος τὴν βιογραφίαν συντόμως μὲν ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπιχειροῦμεν νὰ διαγράψωμεν. Ὁ πάππος αὐτοῦ Βικέντιος Βελλίνης ἐπιμελῶς ἐσπούδασε τὴν μουσικὴν ἐν τῇ διασημοτέρᾳ σχολῇ τῆς Νεαπόλεως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιφανοῦς Piccini τοῦ ἀξίου ἀνταγωνιστοῦ τοῦ Gluck· ἀλλὰ πρωίμως νυμφευθεὶς ὀλίγον ἐπέδωκεν εἰς τὴν μουσικὴν ἀντιπερισπώμενος ὑπὸ οἰκογενειακῶν φροντίδων. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Βικεντίου Ῥοζάριον καὶ τοι οὐκ ὀλίγην ἐπιμέλειαν καταβάλοντα περὶ τὴν μουσικὴν ὁ Ῥοζάριος οὗτος νέος, ἔτι νυμφευθεὶς νεανίδα ἀγγλίνου καὶ εὐμαθῇ καλουμένην Ἀγαθὴν Φερλίτου (Agata Ferlito) ἔσχε τέσσαρα ἄρρενα καὶ τρία θήλεα τέκνα· ὁ πρωτότοκος τούτων γεννηθεὶς ἐν Κατάνη τῆς Σικελίας τὴν 1 Νοεμβρίου 1801 ἐκλήθη Βικέντιος καὶ οὗτος μόνος ἐμελλε νέος ἔτι καὶ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ νὰ ἀρπάσῃ τὴν περίβλεπτον δάφνην, εἰς ἣν προσέβλεπον ματαίως ὁ τε πάππος καὶ ὁ πατήρ, ὡς καὶ οἱ δύο τῶν ἀδελφῶν του· διότι καὶ οὗτοι πλὴν τοῦ τρίτου ἀδελφοῦ συνεμερίζοντο τὴν περιπαθῆ κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν.

Ὁ πατήρ τοῦ Βικεντίου περιέθαλπε τὸν πόθον τοῦ νεαροῦ υἱοῦ καὶ ἐφρόντιζε νὰ κατάρτισῃ αὐτὸν καλῶς ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ δὲ γηραιὸς πάππος ἐδίδασκεν εἰς τὸν μικρὸν ἐγγονὸν τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς τέχνης. Τινὲς βιογράφοι τοῦ Βελλίνη ἱστοροῦσιν ἀνέκδοτά τινα περὶ τῆς πρωΐμου κλίσεως τοῦ περιφανοῦς τούτου μουσουργοῦ νηπίου ἔτι ὄντος· λέγουσι π. χ. ὅτι μόλις συμπληρώσας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁσάκις ἤκουεν ᾄσμα τι ἐκτύπα χαίρων τὸν χρόνον τοῦ ᾄσματος, ὅτε διετῆς ἔτι γενόμενος ἀρμονικώτατα προσῆδε ᾄσματιόν τι τοῦ Fioravanti κυμβαλίζοντος τοῦ πάππου. Ταῦτα βεβαίως ἀποτελοῦσιν ὑπερβολὰς συνήθεις παρὰ τοῖς βιογράφοις. Ὡς βέβαιον ὁμῶς ἱστοροῦσιν ὅτι ἐν ἡλικίᾳ ἐπτά ἐτῶν ἐπαιζε μετὰ πολλῆς εὐκολίας τὸ κλειδοκύμβαλον· συνέθεσε δὲ καὶ τινὰς ἐκ κλησιαστικῆς μελωδίας.

Γενόμενος ἤδη ἔφηβος ὁ Βελλίνης ἠσθάνατο τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξακολουθήσεως τῶν σπουδῶν αὐτοῦ παρ' ἀνδρῶν ἱκανοτέρων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ πάππου. Πρὸς τοῦτο ὁ πατήρ του ἀπετάνθη πρὸς τὸν Δοῦκα τοῦ Σαμπαρτίνου ἔφορον τῆς πόλεως Κατάνης, ὅστις ἐνεργήσας ἐπέτυχε παρὰ τοῦ δημοτικοῦ ταμεῖου ὑποτροφίαν πρὸς τελειοποιήσιν τῶν σπουδῶν τοῦ Βελλίνη ἐν τῷ Ῥιδεῖῳ τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ νεαρὸς ἐραστὴς τῆς μουσικῆς ἀπεχωρίσθη τῆς πατρικῆς στέγης φέρων συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Δοῦκα τοῦ Νόγια διευθυντὴν τοῦ Ῥιδεῖου καλουμένου San Sebastiano, οὗτινος ὁμῶς πραγματικὸς διευθυντὴς διετέλει ὁ Νικόλαος Ζιγκαρέλλης εἰς τῶν διασημοτέρων ἀντιπροσώπων τῆς Νεαπολιτανικῆς σχολῆς. Ὁ Βελλίνης μεθ' ἱκανῆς ἐπιμελείας διήκουσε τὰ ἐν τῇ περιφανεί ταύτῃ σχολῇ παραδιδόμενα μαθήματα· ἀλλὰ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῶν σπουδῶν του δὲν ἠδύναντο οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ νὰ διδῶσι τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ἐκ Κατάνης μαθητοῦ, ὅστις, ὡς φαίνεται διὰ τὴν ἐπισώρευσιν τῶν μαθημάτων καὶ τὴν ἐνδελεχῆ φροντίδα περὶ τὴν ἐκμάθησιν τῆς φωνητικῆς μουσικῆς καὶ διαφόρων ἄλλων ὀργάνων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ὁμάδος τῶν συμμαθητῶν του. Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἐπιτυχία χρονολογεῖται, ἀφ' ἧς ἤρξατο τὴν μελοποιΐαν, εἰς ἣν τασσοῦτον ὑπερεῖχε τοὺς συμμαθητάς του ὥστε ἔλαβεν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς τίτλους *maestrino* καὶ *primo maestro*. Διὰ δὲ τὸ ἡδὺ καὶ κομψὸν τοῦ χαρακτῆρός του προσείλκυσε τὴν συμπάθειαν πάντων καὶ μαθητῶν καὶ διδασκάλων· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ γέρον Ζιγκαρέλλης μεθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς γεροντικὰς ιδιοτροπίας πατρικὴν τινα φιλοστοργίαν ἐδείκνυε πρὸς τὸν Βελλίνην.

Εἰς τὴν συνοργανικὴν ὁμῶς μουσικὴν (*contrapunte*) ὁ Βελλίνης ὀλίγον ἐπέδιδεν εἴτε διότι ἔλειπε καλὴ μέθοδος διδασκαλίας, εἴτε διότι τὸ πνεῦμά του ἦν ἐπιρρεπὲς αἰετοῦτε εἰς τοὺς ρεθασμοὺς διὰ τὴν ἄκραν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων του. Κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ Ῥοσσίνη ἐπεχειρίσθη ποτὲ νὰ μελοποιήσῃ τὰς τετραφωνίας Haydn καὶ Mozart· τὸ ἔργον τοῦτο ἦν ὠφελιμώτατον

πρὸς κατάληψιν τῆς ἀλληλουχίας καὶ δυνάμεως τῶν ἁρμονιῶν, ἀλλὰ δυσχέρειαι πλεῖσται ἀνεφαίνοντο κατὰ πᾶν βῆμα, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ μικρὰς προσπάθειας παρήτησε τοῦτο ὁ Βελλίνης· διότι, ὡς λέγει ὁ de Lafage ἀνὴρ κριτικώτατος περὶ τὴν μουσικὴν τέχνην, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολυμόχθου ταύτης ἐργασίας οὔτε κἂν μέτριον ἠδύνατο νὰ κληθῇ καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Βελλίνης συνεῖδε ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο οὐδὲ λως αὐτῷ ἤρμοζεν, ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ἡ ἐν πᾶσι τοῖς προοιμίοις τῶν μελοδραμάτων του (ouvertures) ἐντελής ἀποτυχία τοῦ Βελλίνη.

Ἄλλ' ἐν τοῖς διαφόροις αὐτοῦ γυμνάσμασι διαφαίνεται καινοτομία τις περὶ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὰ αἰσθήματα, ὅπερ παρώργιζε πολλάκις τὸν Ζιγκαρέλλη, ὅστις, ὡς πάντες οἱ γηραιοὶ διδάσκαλοι, οὐδέποτε συνχωρεῖ τὰς καινοτομίας καὶ ἐν τῇ ὀργῇ του ἀπεκάλεσέ ποτε τὸν Βελλίνην ἀμαθῆ. Ἄλλ' ὁ φιλότιμος Βελλίνης καὶ περ οὕτω δεινῶς προσβληθεὶς ἐσίγησεν ἐρυθριῶν· ἐπιφυλαττόμενος δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν διδάσκαλόν του διὰ τῶν πραγμάτων εἶπέ ποτε πρὸς τινὰ τῶν συμμαθητῶν. «Ἐγὼ ἀμαθής! ὀρκίζομαι λοιπὸν εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ὅτι θὰ συνθέσω καὶ ἐγὼ ἐν μελόδραμα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ῥωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας». Διὰ τούτων δὲ ἐννοεῖ τὸν Ῥωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλιέτταν τοῦ Ζιγκαρέλλη, μελόδραμα τὸ ὁποῖον ἐφημίσθη ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἰταλίᾳ· καὶ πραγματικῶς βραδύτερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως συνέθεσε τὸ ὠραῖον μελόδραμα *I. Capuletti ed i Montecchi*.

Ἐν τούτοις πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς σχολῆς κατὰ συμβουλήν τοῦ Δονιζέτη καὶ τοῦ Πακίνη, μεθ' ὧν εἶχεν ἤδη συνδεθῇ διὰ φιλίας, ἀπεφάσισε νὰ μελοποιήσῃ τὸ δράμα *Adelson e Salvini*, ὅπερ περατωθὲν παρεστάθη ἐν τῷ μικρῷ θεάτρῳ τῆς σχολῆς ὑπὸ τῶν φίλων του. Τὸ πρῶτον τοῦτο μελόδραμα καίτοι ἀσθενέστατον προῖον τοῦ νεαροῦ μουσουργοῦ ἐχειροκροτήθη ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου συγκειμένου ἐξ ἀνδρῶν δοκιμωτάτων περὶ τὴν μουσικὴν, οἵτινες διὰ τῶν χειροκροτημάτων ἤθελον νὰ ἐνθαρρύνωσι τὸν μαθητεύοντα ἔτι μουσουργόν, ὁ δὲ Ζιγκαρέλλης ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν προέ-

λεγέ πως αὐτῷ τὸ ἐνδοξον μέλλον του· Ὀλίγω βραδύτερον δευτέρα ἐπιτυχία ἐστεψε τὸν Βελλίνην, ὅστις ἐν ἀρχῇ ἔτι τοῦ σταδίου αὐτοῦ ἐφαίνετο χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς εὐνοούσης αὐτὸν τύχης, ἥτις ἐκ ποδῶν ἐποίει πάντα τὰ προστυγχάνοντα προσκόμματα. Ὑπῆρχε τότε ἔθιμον ἄριστον ἐν Νεαπόλει, καθ' ὃ ὁ μᾶλλον διακεκριμένος τῶν μαθητῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως (*maestrini*) πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ὁριστικῶς τῆς σχολῆς ἐξελέγετο, ὅπως μελοποιήσῃ ᾠδὴν τινα μέλλουσαν νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ τοῦ ἀγίου Καρόλου κατὰ τὴν προσεχῇ ἐορτὴν τινος τῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μελῶν (*gran gala*), ὁπότε τὸ θέατρον διὰ τὸ ἐκλεκτὸν πλῆθος καὶ τὴν λαμπρὰν πολυτέλειαν παρῆχε θέαμα ἀξιοθαύμαστον. Ὁ Βελλίνης μελοποιήσας τὴν ᾠδὴν τοῦ ἔτους 1825 τοσοῦτον εὐδοκίμησεν, ὥστε πολλάκις χειροκροτηθεὶς, τὴν ἀρχὴν ποιουμένου τοῦ βασιλέως, ἐφαίνετο ὅτι εἰσῆλθεν ἤδη ἐνδοξος εἰς τὸ δυσχερὲς στάδιον τῆς μουσικῆς τέχνης.

II

Μόλις περατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ὁ Βελλίνης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου ἀγίου Καρόλου, τοῦ ἐνδοξοτέρου τότε πάντων τῶν ἐν Ἰταλίᾳ θεάτρων, ὅπως παρασκευάσῃ νέον μελόδραμα διὰ τὸ θέατρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον κατὰ κόρον εἶχεν ἀντηχήσει ὅλας τὰς καλλιτέχνους μελωδίας τῶν ὠραιότερων ἔργων τοῦ περιδόξου Ῥοσσίνη. Ὁ Βελλίνης ἔμπλεως χαρᾶς διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπισήμων μουσουργῶν δὲν κῆτύχσαν ν' ἀπολαύσωσιν, ἀπῆλθε μετὰ ἐξαετῇ ἐν Νεαπόλει διαμονὴν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Κατάνην, ὅπου ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην καὶ μεταξὺ τῶν παιδρῶν συγγενῶν συνέθεσε τὸ ἐπιβληθὲν αὐτῷ μελόδραμα, *Bianca e Germando*, ὅπερ μετὰ τὴν εἰς Νεάπολιν ἐπιστροφὴν του παρεστάθη τὴν 30 Μαΐου 1826. Τὸ μελόδραμα τοῦτο καίπερ ἐστερημένον τῆς δραματικῆς ἐκείνης ποικιλίας καὶ ἐνεργείας οὐχ ἥττον ἱκανῶς ἐπέτυχεν· διὸ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς παρευρεθεὶς κατὰ τὴν παράστασιν ἀπήτησε τὴν ἐπὶ σκηνῆς παρουσίαν τοῦ μουσουργοῦ. Διὰ

τὸ δράμα τοῦτο 300 μόνον δουκάτα ἐδόθησαν εἰς τὸν Βελλίνην παρὰ τοῦ διευθυντοῦ.

Μετά τινας ὁμως μῆνας ὁ Βελλίνης προσεκλείτο ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Μεδιολάνῳ θεάτρου καλουμένου Scala, ὅπου ἔμελλε νὰ παρασταθῇ κατὰ πρῶτον τα περιπαθέστερα αὐτοῦ ἔργα καὶ ὅπου ἔμελλε νὰ καταδειχθῇ ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ ἐλλάμψει ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἐνδόξου Βελλίνης. Εὐτυχῶς ἐκεῖ ἐγνώρισεν τὸν Ῥωμάνην, ὅστις πρῶτος μετὰ τὸν Μεταστάσιον ἐδοξάσθη ἐν τοῖς λυρικοῖς δράμασι (*drami per musica*) καὶ τὸν ὁποῖον περιεστοίχιζον καὶ προσεκάλουν πάντες οἱ ἐπιφανεῖς μουσουργοὶ τῆς ἐποχῆς του καὶ πᾶσαι αἱ διευθύνσεις τῶν θεάτρων. Ἡ φιλία τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ὑπῆρξεν εὐτύχημα δι' ἀμφοτέρους· διότι ὁ μὲν Βελλίνης εὗρισκε ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Ῥωμάνη ποιήσιν ὑψηλὴν καὶ περιπαθῆ, τοῦ δὲ Ῥωμάνη τὰ δράματα περιβαλλόμενα τὴν γλυκύθυμον καὶ ἐκφραστικωτάτην ἐκείνου μουσικὴν ἐν ἀκαρεῖ ἀπεστηθίζοντο καὶ καθίσταντο πάγκοινα. Δυνάμει δὲ συστατικῶν ἐπιστολῶν συνεσχέτισθη καὶ μετὰ τῶν ἐπισημοτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ οἶκμά του κατέστη κέντρον συναντήσεως τῶν ἐραστῶν τῆς μουσικῆς, οἵτινες κατεθέλοντο ὑπὸ τῆς εὐγενείας τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐθαύμαζον τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ *giovine maestro*, ὡς ἐκάλουν αὐτόν.

Μετά διηνεκεῖς ἐργασίας ἐπεραίωσε τὸ νέον αὐτοῦ μελόδραμα ὁ Πειρατής, τὸ ὁποῖον παρεστάθη ἐν τῷ εἰρημένῳ θεάτρῳ τὴν 27 Ὀκτωβρίου 1827 ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀριστοτεχνῶν τοῦ Rubini Tambourini καὶ τῆς πρωταγωνιστρίας Mélie-Lalande. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ωραίου τούτου μελοδράματος τρεῖς συνεχεῖς ἑσπέρας παρασταθέντος ἦτο κολοσσιαία, ὁ δὲ Βελλίνης, τοῦ ὁποίου ἡ ἀληθὴς δόξα ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ἔργου τούτου, τοσοῦτον συνεκινήθη ἐκ τῶν παρατεταμένων ἀνευφημιῶν καὶ χειροκροτημάτων, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικοῦ κλαυθμοῦ, τοῦ ὁποίου μὴδὲ μετὰ πέντε λεπτά ἀπηλλάγη. Ὁ Πειρατής ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Βελλίνης δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν μουσουργῶν, καὶ ὅτι ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ παρὰ τοῦ νεωτάτου ἐτι μουσουργοῦ ἀληθῆ ἀριστουργήματα

μουσικῆς. Ἐκ τούτου δικαιολογεῖται ἡ προθυμία τῶν Βενετῶν τοῦ ν' ἀκούσῃ καὶ ἐν Βενετίᾳ τὸ πανταχοῦ ἀνευφημούμενον τοῦτο μελόδραμα, τὸ ὁποῖον πλείονων ἔτι ἐπαίνων καὶ ἐκεῖ ἤξιώθη.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ διευθυντὴς τοῦ αὐτοῦ θεάτρου προσήνεγκε τῷ Βελλίνῃ χίλια δουκάτα, ὅπως καὶ δευτέρου καλλιτεχνήματος ἐνωτισθῇ τὸ φιλόμουσον κοινόν. Ὁ Βελλίνης ἔλαβε καὶ πάλιν ὡς θέμα ἐν τῶν δραμάτων τοῦ Ῥωμάνη τὴν *Straniera*, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν συνήθειάν του μελετήσας ἐπισταμένως καὶ κατανοήσας τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου προσώπου καὶ τὰ ἐπικρατοῦντα πάθη ἤρξατο νὰ μελοποιῇ. Συνέβη ὁμως αὐτῷ κατὰ τὴν μελοποιῶν τοῦ τελευταίου ἄσματος (*finale*) παράδοξος σύγχυσις μεταξὺ τῆς ποιητικῆς ιδέας καὶ τῆς μουσικῆς ἐμπνεύσεως, ὑφ' ἧς συγκεχυμένως πως κατείχετο. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν Ῥωμάνην νὰ μεταβάλῃ τὴν ἐν τῷ ποιήματι ιδέαν, ἐκεῖνος δὲ προθύμως συγκατένευσεν. Ἀλλ' οὔτε ἡ δευτέρα, οὔτε ἡ τρίτη, οὔτε ἡ τετάρτη μεταβολὴ ἤρρεσεν εἰς τὸν Βελλίνην, πρὸς ὃν ἐπὶ τέλους δυσφορῶν ἀπήντησεν ὁ Ῥωμάνης.

— Σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐννοῶ διόλου τὴν ιδέαν σου, οὔτε καταλαμβάνω τί θέλεις.

— Τί θέλω; ἀνέκραξεν ὁ Βελλίνης ἐξαιπτόμενος· θέλω νὰ μοὶ παραστήσῃς μίαν ιδέαν, ἥτις νὰ ἐκφράξῃ συγχρόνως προσευχὴν, παράκλησιν, ἀπειλὴν καὶ μανίαν.

Ταῦτα λέγων προσέτρεξεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν του προσπαθῶν νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῶν ἤχων ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ λόγου. Ὁ Ῥωμάνης ἐκπληκτος κατ' ἀρχὰς ἤκουε προσεκτικῶς, μετὰ ταῦτα, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἐζηκολούθει, οὗτος ἔγραφεν. Ὁ δὲ Βελλίνης τελειώσας καὶ ἐγερθεὶς,

— Ἰδοὺ τί θέλω, εἶπε, ἐννόησας τώρα;

— Ἰδοὺ καὶ οἱ στίχοι, ὑπέλαβεν ὁ Ῥωμάνης δεικνύων φύλλον χάρτου, ἐννόησας τέλος πάντων τὴν ιδέαν σου;

Ὁ Βελλίνης ἀναγνοὺς τοὺς στίχους ὑπερεχάρη καὶ ἀμέσως εὗρε τὴν περίφημον μελωδίαν: *Or sei pago, o ciel tremendo.*

Ἡ *Straniera* παρεστάθη τὴν 24 Φεβρουαρίου 1829, ἡ δὲ ἐπιτυχία ὑπῆρξε θαυμασιωτέρα. Τοῦ Βελλίνη πλέον τὸ ὄνομα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιπέσῃ εἰς λήθην.

διότι ἡ δόξα εἶχεν ἤδη περικοσμήσει αὐτὸν, ἡ δὲ μουσικὴ αὐτὴ κατέστη δημώδης. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πρωταγωνίστρια *Mérida-Lalande*, ἥτις καταβάλουσα μόχθους ἀτρύτους πρὸς ἐκτέλεσιν μελωδιῶν εἰς ὑψηλότετον τόνον γεγραμμένων ἐπέτυχε μὲν θαυμασίως κατὰ τὰς πρώτας παραστάσεις, ἀλλὰ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀγωνίας ἀπώλεσε διὰ παντὸς τὴν ἡδυτάτην αὐτῆς φωνήν.

Μετὰ τοσαύτην ὅμως φήμην ἐμελλεν ὁ Βελλίνης προσκληθεῖς ἤδη εἰς τὸ θέατρον τῆς Πάρμης νὰ ἀποτύχη ἐν τῷ νέῳ αὐτοῦ μελοδράματι, τῇ *Zaira*. δυστυχῶς τὸ δράμα τοῦτο ἦτο τὸ ἀσθενέστατον προϊόν τῆς καλαισθησίας τοῦ Ῥωμάνη, ἀλλὰ καὶ τοῦ Βελλίνη ἡ ἔμπνευσις ἐν αὐτῇ τῇ περιστάσει δὲν ἦτο πολὺ εὐτυχής· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα συνέτυχον, ὅπως ψυχρότατα οἱ τῆς Πάρμης κάτοικοι ὑποδεχθῶσι τὴν ἀτυχῇ *Zairan*, περὶ ἧς οὐδεὶς οὐδένα μετὰ ταῦτα λόγον ἐποίησεν. Ὁ Βελλίνης τεθλιμμένος ἀπελθὼν ἐκ Πάρμης διέμενεν ἐπ' ὀλίγον ἐν Μεδιολάνῳ ὅπου ἐξηκολούθουν παριστῶντες τὰ εὐτυχῇ προϊόντα τοῦ Σικελοῦ μουσουργοῦ τὸν *Γαιρατίν*, καὶ τὴν *Straniera* μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ· μετὰ ταῦτα δὲ μεταβὰς εἰς Βενετίαν ἐμελοποίησεν ἐντὸς μηνὸς ἕτερον δράμα τοῦ Ῥωμάνη *i Capuleti ed i Montecchi*, εἰς ὃ παρενέθεσε πολλὰς μελωδίας τῆς *Zairas*, ὅπως τοῦλάχιστον διασώσῃ τὰς ἐκ τῆς τοσοῦτον σφοδρῶς ἀπελθούσης λήθης. Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Βελλίνη, ἀλλὰ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς Βενετούς, ὥστε οὗτοι πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ κατὰ τὴν τρίτην παράστασιν διὰ μουσικῆς καὶ πολλῶν λαμπάδων συνώδευσαν τὸν Βελλίνην ἀπὸ τοῦ θεάτρου μέχρι τῆς οἰκίας του.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ

ΚΑΙ

ΒΕΡΝΕΡΕΤΤΑ.

Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. Β').

Καὶ τῶντι ἡ νεανὶς δὲν ἠπατήθη· τὸ γυναικεῖον ὁρμέφυτον ταχέως εἰδοποίησεν αὐτὴν περὶ τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Φρειδερίκου, δι' ὅπερ ἐκολακεύθη καὶ σχεδὸν συνεκινήθη· ἀλλ' εἴτε διότι ὑπῆρξε σταθερωτέρα αὐτοῦ, εἴτε διότι δὲν ἠθέλησε ν' ἀθετήσῃ τὸν λόγον αὐτῆς, ἀπεφάσισε πάντα μετ' αὐτοῦ δεσμὸν νὰ διαρρήξῃ, πᾶσαν δ' ἐλπίδα νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ, περιμένουσα ὅμως, ὅπως καὶ ἔπρεπε, νὰ ἐξηγηθῇ πρῶτον σαφέστερον ὁ Φρειδερίκος· τοιαύτη περίστασις ταχέως παρουσιάσθη.

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ὁ Φρειδερίκος ὑπῆρξε χαριέστερος ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἡ δεσποινὶς Δαρσὺ, ὑπῆγεν εἰς μικρὸν τι ἀπομεμακρυσμένον δωμάτιον, ὅπου καὶ ἐκάθησεν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἔπινον τὸ τέϊ. Ῥωμαντικὴ τις διάθεσις, φυσικὴ συνήθως εἰς τὰς γυναῖκας, ἐνέβαλλε τὴν ἔσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ βλέμμα καὶ τοὺς λόγους αὐτῆς θέλητρον ἀνέκφραστον. Ἡσθάνετο αὐτὴν ἱκανὴν νὰ παράξῃ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, χωρὶς κυρίως νὰ ἔχῃ ἰδέαν ἀκριβοῦς τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς, ἀλλ' ἐνδίδουσα εἰς τὴν αὐθόρμητον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμίν της, ἀδιαφοροῦσα ἂν αὐτὴ ἡ ἰδέα ἤθελεν ὑποφέρει τὰς συνεπείας. Ὁ Φρειδερίκος τὴν παρετήρησεν ἐξελθοῦσαν, ἀκολουθήσας δ' αὐτὴν τὴν ἐπλησίασε καὶ μετὰ τινὰς λέξεις ἐπὶ τοῦ τεθλιμμένου ὕφους αὐτῆς.

— Λοιπὸν δεσποινίς, εἶπε, σκέπτεσθε ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὀριστικῶς πρέπει ν' ἀποφανθῇτε· Εὗρετε μέσον, δι' οὗ νὰ ὑπεκφύγητε τὴν ἀνάγκην ταύτην; Ἰδοὺ τί ἤλθον νὰ σᾶς συμβουλευθῶ. Ὁ πατήρ μου ἀπαύστως μ' ἐρωτᾷ, ἀγνοῶ δὲ τί πλεον νὰ